

Susanne doet tijdens een liefdesweekend in Parijs een ontdekking op de telefoon van haar vriend. Ze kan niet vermoeden welke fatale gevolgen dat heeft...

LINDA VAN RIJN

SCHERMTIJD

THRILLER

INHOUDSOPGAVE

SCHERMTIJD

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

Linda van Rijn

Schermtijd

Thriller

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

MEER LEZEN

VEEL MENSEN WILLEN MEER LEZEN, MAAR KOMEN er gewoon niet aan toe. Dat herken ik – het leven is druk en werk, gezin, familie, vrienden en sport nemen ook veel tijd in beslag. Maar als ik eerlijk ben: die ruim twee uur schermtijd die ik per dag heb, helpt ook niet mee. En dat geldt niet alleen voor mij, ik merk dat veel van mijn lezers dit herkennen. Ze komen daardoor minder aan boeken toe dan ze zouden willen en dat is zonde, want een boek brengt je zoveel meer dan een scherm. Daarom ben ik in 2024 de actie ‘Meer lezen met Linda’ begonnen, waarbij ik mensen wil stimuleren meer te lezen en minder afgeleid te raken. Dat doe ik door tips te geven om meer tot lezen te komen, en om de telefoon juist een minder prominente rol te geven. Maar dat doe ik ook door het lezen nog leuker te maken met deze minithriller. Veel leesplezier!

Linda van Rijn,
januari 2024

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

Zondagavond 20.00 uur

ER ZIJN TE VEEL MENSEN OP HET STATION. ZE PROBEERT ze te ontwijken, springend, duikend naar links of naar rechts. Ze botst tegen ledematen, hoort kreten en vloeken maar ze blijft niet staan. Er vliegt koffie door de lucht, ze ontwijkt de vloeistof op een haar na, roept een excuus dat niet aankomt. Haar blik valt op haar schoen. Donkerrood bloed op zwart leer. Ze veegt het af aan haar jas, maar het is natuurlijk al gestold. Door de luidspreker galmt een stem door de stationshal. *‘Mesdames et messieurs...’*

Perron 7, ze ziet de trein al staan. Vlug kijkt ze om. Verderop, bij de deuren, ontstaat commotie. Twee mannen in zwarte kleding, grote letters op hun borst en rug. Ze duikt wat omlaag en drukt zich tussen de mensen door naar voren. Ze hebben hem snel gevonden, is alles wat ze denkt. Zou

het de schoonmaak zijn geweest? Zo vlug al? Een vaag gevoel van schuld dringt zich op. Niet naar hem, maar naar degene die hem vond. Zelf heeft ze niet omgekeken toen ze de deur van de hotelkamer dichttrok, maar het moet een verschrikkelijke aanblik zijn geweest. Ze voelt nog het staal van het mes in haar hand, de sponsachtige weerstand toen ze...

Nee. Ze schudt ferm haar hoofd. Niet aan denken nu. Alfabet, dat woord blijft in haar hoofd bonzen op het ritme van haar hartslag. Al-fa-bet, al-fa-bet. Ze moest hem stoppen, dat kon niet anders. Ze richt haar blik naar voren. Het is druk bij het perron, een beambte houdt de reizigers tegen. Achter haar klinkt geroep.

'Madame!' De mannenstem is dwingend en rauw. Ze versnelt haar pas nog meer, maar de mensezee duwt haar terug. Ze ziet het rood van de trein al, een tourniquet scheidt haar van het perron. Ze duwt zich naar voren tussen de wachtenden, maar die geven niet mee. Ze grabbelt naar haar telefoon, mist, grabbelt nog een keer. Met trillende vingers zoekt ze de QR-code. Ze glipt langs een student met oortjes in en daarna een oudere vrouw die angstvallig haar tasje tegen zich aan klemt. De beambte met een Eurostar-logo op zijn jasje probeert alles in goede

banen te leiden. *'S'il vous plaît'*, zegt ze smekend en ze houdt haar telefoon naar hem op. Achter haar neemt de commotie toe, ze probeert zich klein te maken.

'Gendarmerie!' roept iemand. En daarna: *'Police!'*

Hoe hebben ze haar zo snel gevonden? Het treinkaartje in zijn telefoon? Haar naam in het hotelsysteem? Ze had niet naar Gare du Nord moeten gaan – te voorspelbaar. In een stad als Parijs is het goed verdwijnen. In plaats daarvan is ze rechtstreeks in de beschuldigende handen van de politie gelopen. Doodslag. Moord. *Meurtre*. Wat zal het worden?

De beampte staat als verstijfd, de mannen hebben haar nu ingehaald en staan tussen haar en de ingang van het perron. Ze ontmoet de ogen van een van hen. Donker, onderzoekend. *'Madame? Vous venez avec nous?'*

Gaat u met ons mee? Heeft ze een keus? Ze buigt haar hoofd. Tientallen, honderden ogen richten zich op haar. De hand voelt zwaar op haar schouder. Ze slikt, sluit haar ogen en knikt dan. Met het gevoel dat al het leven in één keer uit haar is weggestroomd, laat ze zich door de twee agenten meevoeren naar de politieauto die voor de deur van het station met draaiende motor op haar wacht.